

L'ART DE LA PARAULA: ALMUDENA FRANCÉS

M. del Mar Reus Bas

Ajuntament de Dénia

«Doncs jo crec que la paraula
és la cosa més meravellosa d'aquest món
perquè en ella s'abracen i es confonen
tota la meravella corporal
i tota la meravella espiritual de la Natura-
lesa»

Elogi de la paraula, Joan Maragall

LA PARAULA

Què és per a tu la paraula?» Aquesta és una de les preguntes més repetides en les entrevistes de la ràdio que hem fet els estudiants del Màster als nostres convidats excepcionals, que han anat passant per la nostra aula divendres rere divendres.⁵⁶ En formular aquesta pregunta no preteníem saber el significat literal del terme, és clar, sinó què els suggeria el terme, quina era la seua interpretació. I tot això perquè ells ens han demostrat que, d'una manera o d'una altra, cadascú des de la seua faceta, la domina.

D'entre tots els personatges que ens han visitat m'agradaria destacar algunes definicions, com per exemple la que va fer Víctor Labrado, qui afirmava: «la paraula és una cosa enorme, omnipresent, amb la qual vivim. La paraula és des de la llengua del teu poble, que t'uneix amb les persones que han decidit que eixa llengua val la pena salvar-la i això genera unes amistats i unes accions en la vida increïbles [...]. La paraula és una passió per a mi». D'altra banda, Almudena Francés apuntava: «la paraula ho és tot. M'agrada parlar i que em conten, explicar coses i que m'expliquen». Per al cantautor Dani Miquel «la paraula és comunicació». I el professor

⁵⁶Per a la relació completa de convidats i el format detallat del programa, vegeu els articles respectius de Dari Escandell i de Maria Lluïsa Iglesias dins d'aquest mateix volum monogràfic.

Vicent Vidal assegurava que: «totes les paraules porten una història darrere».

Aquestes definicions deixen constància de la grandiositat de la paraula. No debades en la nostra llengua hi ha una gran varietat de locucions i refranys que ens ho demostren, posem com a exemple «la paraula abans de tot», «la paraula és l'home» o «ser esclau de la paraula».

És per tot això que podem afirmar que la paraula forma part essencial de les nostres vides, fonamenta el nostre pensament, ens fa lliures i ens defineix com a espècie. Però és clar, la paraula no és res nou que haja sorgit ara amb el desenvolupament del món de la comunicació de masses; ans al contrari, la comunicació actual és hereva d'una llarga tradició literària i retòrica que ve de molt antic. Poques coses noves hi ha en aquest sentit que no hagen estat tractades amb anterioritat en l'antic art de la retòrica.

LA RETÒRICA

Si ens remuntem a l'origen de la retòrica ens adonem que és clarament judicial, a més d'estar estretament relacionat amb la política, ja que l'expropiació de terres l'any 485 aC a la ciutat siciliana de Siracusa, i els seus posteriors processos de recuperació a través de judicis populars, va fer indispensable l'eloqüència i la convicció per tal de recuperar les terres expropiades. Per tant, va ser la necessitat qui va fer instal·lar la paraula pública a l'àgora grega i des d'allà es va estendre fins els nostres dies. Així, Atenes era el marc òptim per al desenvolupament de l'art de la persuasió, les decisions polítiques les prenia l'assemblea, on qualsevol podia intervenir en les propostes i les causes judicials.

No és d'estranyar, doncs, que els pensadors més importants de la història antiga estudiaren tan a fons les arrels, les intencions, les tècniques i totes les raons que envolten l'art de la retòrica. Del correcte ús del llenguatge es va passar a l'interès per parlar bé en públic i a la necessitat de teoritzar aquesta nova disciplina, on els filòsofs es van apressar al seu desenvolupament. I és que per a triomfar en aquella societat tan pública, política i competitiva, la retòrica es va constituir ràpidament en objecte d'ensenyament.

Així doncs, l'herència que ens van deixar els filòsofs i pensadors de l'antiga Grècia sobre la retòrica, en la seua diversitat de criteris i opinions,

continua encara viva en la llengua i la comunicació actual. L'àmplia gamma de recursos que aquesta disciplina proposava ja des del segle V aC i en el seu posterior desenvolupament, estan presents en la nostra forma quotidiana de comunicar-nos, des de les nostres relacions personals fins als àmbits públics de la cultura humana. En els mitjans de comunicació, en la política, en l'àmbit judicial, en la publicitat, en qualsevol àmbit que, hui en dia, vulga influir en el pensament, les idees i les voluntats entre els ciutadans, hi serà present la retòrica. Com apunta Joan Francesc Mira:

El discurs només era eficaç, doncs, si era pronunciat amb paraula clara i amb veu poderosa i vibrant. Farfallejar, trabucar-se, confondre els mots, és per a l'art de la paraula un defecte radical: qui parla de manera confusa, potser és que no té clar què vol dir. Aquest és el fonament pràctic de la retòrica, la qual retòrica, no ho oblidem, va ser l'instrument de la república romana, de la pràctica judicial, i també de l'educació dels joves de casa bona des del temps de Demòstenes fins al de sant Agustí, i més endavant des dels segles XIV o XV fins ben entrat el segle XX. Saber parlar en públic és, des dels grecs i els romans, una alta qualitat humana. [...] Ciceró parlant davant del Senat de Roma ha estat per a innombrables generacions d'escolars europeus una mena d'exemple suprem, de *number one* de la paraula pública. No exactament per allò que deia, sinó per com ho deia, per l'estil (MIRA: 2015).

Actualment, la paraula *retòrica* s'ha convertit en sinònim de llenguatge fals, artificial, pompós; és per això que s'utilitza sovint en un sentit pejoratiu, quan es vol remarcar que certes paraules mancades de contingut, o fins i tot, per qualificar de dubtós un discurs. La retòrica és criticada per ser l'art del llenguatge confús, fals i buit, però precisament és ella mateixa la que proposa la claredat, l'adequació, la naturalitat i, en especial, la correcció i l'elocució com a virtuts de l'expert de la comunicació.

Però el concepte de retòrica ha anat variant, fins als nostres dies es descriu com l'art o la pràctica de la persuasió utilitzant el llenguatge. La retòrica és la disciplina que s'ocupa d'estudiar els procediments i les tècniques d'utilització del llenguatge, sempre amb una finalitat persuasiva o estètica. Des dels seus inicis, la retòrica és l'art de parlar bé, és la tècnica de la persuasió mitjançant l'ús de la paraula.

La retòrica, a més d'estar present en el llenguatge quotidià, continua latent en el periodisme i en els mitjans de comunicació. A banda, un altre

àmbit actual on la retòrica es deixa veure és en un gènere tan modern com el publicitari, perquè és aquí on amb més èmfasi es recorre al discurs persuasiu. La publicitat utilitza i amplifica tots els recursos que la retòrica tenia a la seua disposició per a commoure a un auditori.

Així doncs, publicitat, política, periodisme o tot el que implique interacció humana requereix de la retòrica. Per tot això és inqüestionable el fet que la retòrica continua hui molt viva i forma part de la comunicació de l'home modern. Vivim en l'era de la imatge, però la paraula perdura perquè és concisa i directa, i serveix hui en la publicitat, en política, en periodisme, en l'art... En definitiva, ens valem de la retòrica dia a dia en les nostres vides.

LA LLENGUA

El llenguatge és molt agraït i ens permet fer moltes coses, des d'anar en contra de la seua essència i parlar sense dir res fins a construir un discurs extraordinari; ara bé, el que tenim clar és la seua finalitat: el llenguatge ens fa entendre'ns i entendre el món. Però no és fàcil arribar a aconseguir-ho, a l'escola ens passem un curs rere un altre estudiant les regles d'accentuació o la dièresi, els verbs o els pronoms febles, per posar-ne algun exemple, i si sobra temps, ja llegirem o escriurem. Però quan *parlem de parlar*? Quin temps li dediquem a l'oralitat? No vull dir amb això que no siga necessari el coneixement de la gramàtica o l'ortografia, és imprescindible conèixer-les per poder dominar una llengua, però no és lògic que acabem la nostra escolaritat sense saber parlar-la de forma reeixida. Quantes vegades ens hem topat amb persones que són capaces d'elaborar un discurs escrit més o menys acceptable però en canvi no poden articular més de dos oracions en una conversa quotidiana?

Pot ser per la cita aquella de Caius Titus: «*verba volant, scripta manent*» se li ha donat més valor a l'escriptura que a l'oralitat. Segons Alberto Manguel (2006), en l'actualitat aquesta frase clàssica significa que «les paraules se les emporta el vent, en canvi, el que està escrit roman», mentre que abans expressava precisament el contrari: «se acuñó en alabanza de la palabra dicha en voz alta, que tiene alas y puede volar, en comparación con la silenciosa palabra sobre la página, que está inmóvil, muerta». Abans que

Manguel ja ho havia assenyalat Jorge Luis Borges en el pròleg de *Retorno a Don Quijote* d'Alberto Gerchunoff.⁵⁷

O més que això, no deu ser pel fet que el valencià no ha tingut una evolució normal com qualsevol altra llengua? Recordem-ne els anys de prohibició i repressió dels parlants fins i tot en l'àmbit familiar. Per descomptat que aquesta situació enfonsa una llengua i costa molt de temps i esforç recuperar-ne l'ús i consolidar-la en els diferents àmbits. La implantació de la *Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià* l'any 1983 ha aconseguit que l'alumnat haja pogut aprendre a escriure'l, a llegir-lo (almenys en les zones valencianoparlants) i a adonar-se que la llengua que parlem a casa té tota una tradició al darrere. Podríem valorar aquesta llei, fet que no farem ací, però el que ha quedat palés amb la implantació és que hi ha un abans i un després. Gràcies a aquesta llei hem pogut estudiar el valencià les generacions més joves.

La nostra llengua des de sempre ha patit una situació de diglòssia, i és per això que es topa amb molts obstacles; un de molt greu és l'escassetat de mitjans de comunicació: a banda de la ràdio i la televisió autonòmiques, només comptem amb alguna altra emissora local, mentre que les publicacions impreses són pràcticament testimoniales en valencià. Però malgrat aquesta situació, ens podem vanagloriar de tindre un bon grapat de gent implicada, que treballa per difondre la nostra llengua i cultura, bé des de l'àmbit musical com d'altres manifestacions artístiques, i han sabut recuperar amb gran èxit diferents espais d'ús que fins fa poc estaven reservats a altres llengües. Per aquest motiu, volem tractar la gran tasca d'una contacontes professional com és Almudena Francés.

COM EXPLICAR CONTES

Des dels inicis de la humanitat, la paraula ha estat utilitzada per entretenir, per construir històries a partir de les quals podíem entendre el món: «fa molts anys, això diu que era, en aquell temps en què els animals parlaven...». Per tant, les històries viuen entre nosaltres des del principi de la humanitat, i els éssers humans les hem anat transmetent de generació

⁵⁷ Es pot consultar en *Obras Completas* de Jorge Luis Borges, 2011.

en generació. És per això que podem afirmar que la paraula també és memòria, ens evoca coses del passat que podem recordar i recrear a la nostra manera.

En l'obra *Com explicar contes*, Sara C. Bryant remarca la importància, des de l'inici, d'explicar contes als nostres xiquets i xiquetes. Ressalta la rellevància del narrador, que ha de gaudir i viure el conte, ja que aquesta és l'única forma d'arribar a l'auditori i fer-lo partícip del seu goig. El conte iniciarà als infants en el món de l'art i la bellesa. En l'entorn escolar, reforçarà la confiança i un bon ambient entre els alumnes i el mestre, i inculcarà o reforçarà en els més menuts l'acció de *saber escoltar*. Perquè el procés d'escoltar no és passiu, aquell que escolta adopta un paper actiu des del principi perquè ha de deduir, només de la paraula oral, tots els significats conceptuals, el context, el sentit global d'allò que escolta. A més, també ha d'aprendre a respectar la paraula de l'altre, les opinions diverses, a respectar el torn. I una altra cosa molt important és que els contes són especialment útils per a ensenyar la llengua materna, motivar l'ús del llenguatge correcte i ensenyar una expressió oral correcta i clara.

Segons explica Sara C. Bryant, hi ha una gran diferència entre llegir un conte i explicar-lo: els infants escolten molt més atents un conte explicat que un de llegit, perquè el narrador, sense un llibre a la mà, és lliure, es pot moure, alçar-se, asseure's, pot vigilar el seu auditori, fer servir les mans, els ulls i la veu per ajudar l'expressió. Per aquestes raons un conte contat és més espontani que un conte llegit i, per tant, la simpatia que s'estableix entre el narrador i el seu auditori és més ràpida i més intensa.

Un conte és una obra d'art; la seva utilitat principal, per a l'infant, resideix en la crida al sentiment etern de la bellesa que empeny l'ànima humana, constantment, cap a noves curiositats, fent-la avançar així cap al seu desenvolupament harmònic. Per tant, explicar contes és, abans que tot, un art de distreure; com passa amb el teatre, la seua finalitat immediata és el plaer de l'auditori; el seu plaer, en primer lloc; la seua instrucció després (BRYANT: 1985, 20-21).

El primer pas per a explicar un conte és elegir-lo. L'autora ens explica, basant-se en les preferències dels xiquets, algunes de les característiques que aquests busquen en un conte:

- Acció ràpida i contínua: el text ha de ser lleuger i cada paràgraf ha de ser rellevant, ja que els xiquets estan pendents del que fan els personatges. Les descripcions o explicacions poden llevar-li interès al conte.
- Senzillesa i misteri: els lectors han de poder visualitzar la història, i per això aquesta s'ha de basar en objectes i personatges quotidians, que siguen coneguts per l'oient i que l'atrapen i el motiven a escoltar el relat.
- Elements reiteratius: les repeticions ajuden a entendre perfectament el conte, i l'esforç que faran per seguir l'encadenament de les repeticions sense perdre's els estimularà positivament i els motivarà a esforçar-se.

Una vegada seleccionat un conte, el segon pas serà adaptar-lo, s'ha de pensar amb el públic a qui va adreçat. A més, si un relat és massa llarg, caldrà prescindir de les trames secundàries o d'aquells detalls irrellevants que no aporten res a l'argument principal amb la finalitat d'agilitzar la trama. O bé, si per contra, disposem d'una narració massa curta, caldrà ampliar-la, afegint detalls interessants que siguen consistents amb la història que s'explica. Tant en un cas com en l'altre, caldrà mantindre una continuïtat lògica, que el conte constituïska un objecte únic, amb un estil senzill i que tinga un desenllaç ben preparat.

Fetes la selecció i l'adaptació, arriba el moment d'explicar el conte. La figura més important és, òbviament, la del narrador, qui ha d'assimilar la història per a poder-la explicar; si el narrador no sent interès pel relat, si no es sent disposat a transmetre'l o no li entusiasma, no aconseguirà motivar o implicar el públic, i fracassarà en el seu objectiu d'entretindre. El narrador ha d'anar més enllà, ha de conèixer perfectament el conte, ja que un moment de dubte, oblidar un fet essencial i haver de recapitular o una repetició involuntària poden arruïnar una narració.

Per a una correcta narració cal utilitzar expressions senzilles, narrar els fets de manera lleugera i amb expressions curtes i paraules clares. Fer ús de la veu, el cos i el moviment per acompanyar la narració; ens podem valdre de la modulació de la veu, la mirada inquieta o la gesticulació per marcar correctament la forma dramàtica de les situacions, sempre que la utilitzem de forma natural. Aconseguir una narració tranquil·la, sense

presses i mostrar-se confiat i segur en tot moment. Anticipar les bromes i deixar temps per assaborir-les. Evitar parlar massa alt per a prevenir l'esgotament tant del narrador com del públic. No forçar la veu buscant tons afables o tranquils, ja que sol acabar amb veus monòtones, tímides o desagradables. Si el narrador es cansa enmig d'una narració o ha d'explicar un conte que en aquell moment no li ve de gust, l'autora aconsella fingir per no fer decaure l'ambient, sobretot si el públic està concentrat. El final ha de ser contundent i efectiu:

Resumint, direm que el mètode adequat per tal d'assegurar-nos l'èxit en l'art de narrar comprén la simpatia, la comprensió i l'espontaneïtat. Cal apreciar el conte i saber-lo bé, i aleshores, servint-se de la imaginació realitzadora com d'una constant força vivificant i deixant-se dominar per l'esperit del conte, cal dir-lo amb tot el cor, senzillament, vivament, joiosament (BRYANT: 1985, 109).

ALMUDENA FRANCÉS

Tot el que hem anat exposant al llarg d'aquestes línies podem pensar que és solament teoria i, com en alguns casos, és difícil de portar a la pràctica, però després d'entrevistar Almudena Francés, conèixer-la i gaudir una vesprada amb les seues paraules, podem assegurar que amb ella es compleixen els postulats de la retòrica clàssica, i de segur que Ciceró n'estaria ben orgullós, no només per com organitza la seua història, sinó sobretot per com l'expressa i la representa, a més d'utilitzar els mitjans per persuadir l'oient que ja marcava Ciceró: *probare, mouere i delectare*. Perquè Almudena no sols convenç amb les seues narracions, és capaç de commoure a menuts i grans, a més de deixar-nos bocabadats gràcies a l'energia que desprenen les seues paraules. Per tant, podem afirmar amb contundència que Francés és una mestra en l'art de la paraula, i com a bona mestra, prepara el recorregut per on han de transitar les seues paraules sense l'ajuda de cap escrit, i com que són vertaderes, ens emocionen. Com apuntava ella mateixa: «tot allò que faig des de l'emoció em funciona».

I si volguérem seguir comprovant per què és una gran rondallaire podríem passar les seues narracions pel filtre de Quim Monzó, el qual, en l'acte d'inauguració de la fira de Frankfurt de 2007, va proposar quins són els passos que s'han de seguir per a ser un bon orador, mitjançant el següent decàleg: 1. Bona preparació del discurs; 2. Naturalitat; 3. Domini de la

veu: volum; velocitat; vocalització i articulació; actitud; 4. Control de la respiració; 5. Precisió, brevetat, claredat, 6. Correcció lingüística; 7. Control del llenguatge corporal: posició del cos, mirada, gesticulació; 8. Control del temps; 9. Adaptació al públic; 10. Enteniment i empatia: exemples, anècdotes, comparacions, humor. Novament hauríem d'afirmar que Almudena compleix tots i cadascun d'aquests punts.

Per tant, observem que no solament són importants les característiques pròpies del llenguatge verbal. Cal també tindre en compte el que és una ajuda importantíssima a l'hora d'adreçar-se a un auditori; ens referim al llenguatge corporal, que té una missió decisiva de cara als que ens escolten. En el llibre *Todos pueden hablar bien*, Carbonell dona una visió general d'alguns consells per a aconseguir la facilitat de paraula necessària. En diu al pròleg: «El títol que hem triat, assenyalava una meta i és, per a aquelles que ho desitgen [...] potenciar l'expressió oral del pensament i estimular l'efectiva intercomunicació humana». I més avant rebla:

Paraula, rostre, cos, gestos, és l'ordre de l'èmfasi; ordre que ve regulat per la força posada en el moment. Sense aquesta força, la vitalitat expressiva decau, es desproporciona, es limita. Una atonia generalitzada empobreix la comunicació, fins a convertir-la en una simple rutina. [...] Quant més sentim allò que diem, més s'harmonitza la contribució.⁵⁸

Cal, doncs, tindre sempre present la necessitat d'utilitzar el rostre, la mirada, les postures, les mans i la soltura natural dels gestos, així com procurar que la veu siga el més agradable possible. L'èxit així està assegurat en els negocis, en una classe, en una exposició, en una entrevista personal i, naturalment, en un cas com el d'una contacontes, que és el que tractem.

«Sóc Almudena Francés i d'ofici contacontes, contant i embarbusant arreu del món done voltes». Amb aquestes paraules es presenta Almudena Francés, i és cert que dona voltes perquè no sols ha anat a contar contes a molts pobles d'arreu del País Valencià, també a altres llocs com Gran Canària, Barcelona i Fraga. I en els últims deu anys ha anat a contar-ne a diferents llocs: col·legis i biblioteques, places, bars, hospitals, teatres, universitats... I també cal parar atenció al que diu en primer lloc, «d'ofici

⁵⁸ La traducció, de l'original en castellà, és nostra.

contacontes»; hui en dia poder viure de la paraula és tot un privilegi, i Almudena ho ha aconseguit: és per tant, una contacontes professional.

Almudena Francés conta contes de tot tipus: alguns que s'inventa a partir d'un fet, altres que reescriu, i els tradicionals, que s'han transmés oralment de generació en generació i majoritàriament eren contats per dones, que va adaptant segons el públic a qui s'adreça. Perquè com ella apunta, el conte és efímer, passa ací i ara amb un públic i en un moment concrets, després s'oblida. Els contes tenen coneixements al darrere, però sobretot, diu Almudena, els contes han de servir com a entreteniment, no cal que tinguen un final moralitzant, confia en la intel·ligència dels qui l'escolten i de vegades, deixa el final a la imaginació de cadascú.

Per a Almudena, el narrador o la narradora és el transmissor de les històries, i el que és realment important són les històries. I és per això que el narrador no ha d'intervindre per a jutjar als personatges, no ha de valorar les accions, i pel que fa al llenguatge corporal, pensa que no cal exagerar els gestos, ni voler fer totes les accions, ja que sols amb una mirada podem recollir informació dels oients: si estan en tensió, si els agrada o els avorreix. Perquè funcione un conte cal que siguem sincers i parlem de la nostra veritat, el que expliquem no ha de ser real, però nosaltres ho hem de dir des de la veritat, hem de creure amb allò que contem. A més, Almudena creu que en el conte s'ha de deixar una empremta, alguna cosa personal:

Perquè contar és contar una part de nosaltres. Perquè som nosaltres qui contem i molts ho han fet abans, hem de creure en la nostra capacitat per fer-ho, lliurar-nos a la màgia de les paraules i gaudir cada vegada que contarem la nostra història, perquè cada vegada és la primera (FRANCÉS: 2017, 101).

Un altre aspecte important que hem de destacar és que gràcies a Almudena Francés i altres contacontes, podem tornar a reviure les històries que ens han contat de menuts i, el que és més important, compartir-les amb les noves generacions, perquè només així aconseguirem que no s'obliden. És l'única manera de mantindre viva la nostra cultura popular i per descomptat, la nostra llengua, ja que hem guanyat un nou espai d'ús que fins fa uns quants anys estava reservat a altres llengües. D'aquesta manera avancem un pas més cap a la normalització del valencià.

CONCLUSIÓ

Al llarg d'aquest escrit hem volgut deixar constància de la importància de la paraula, que malgrat que vivim en l'era de les noves tecnologies i de vegades semblen captivats per les pantalles, la necessitem en el nostre quefer quotidià, ja que necessitem comunicar-nos, transmetre sensacions i emocions a tots els que ens envolten. Una altra cosa diferent és com utilitzem la paraula i amb quina finalitat, amb ella podem expressar des de la cosa més bonica, perquè hi ha paraules plenes de vida, paraules que enamoren, fins a tot el contrari, perquè també existeixen paraules buides de contingut. Només cal que ens fixem en l'àmbit de la política, per exemple; actualment tenim pocs polítics que parlen amb mestria, i molts els que utilitzen la paraula per atacar, per ocultar, o simplement per no dir res.

Per a previndre això, seria interessant que els xiquets adquiriren a les escoles una bona competència oral —i també escrita. Cal treballar per construir ciutadans que siguin capaços de comunicar. Però com que la finalitat ací ha sigut mostrar el control sobre la paraula, hem volgut escriure sobre l'ofici dels contacontes, i si hi ha algú que domina la paraula és, sense dubte, Almudena Francés, perquè cal dir-ho, tots tenim coses que volem contar, però no som capaços de contar-les de la manera en què ho fa ella. Quan vaig llegir aquestes paraules que cite a continuació, vaig pensar de seguida amb aquesta magnífica contacontes:

Una història són paraules. I les paraules prenen forma amb una veu. Per tant, l'elecció de la veu, de qui conta i com ho conta, és un pas fonamental, que condicionarà tot el relat. Veritat que totes les persones no parlen igual? Hi ha veus fortes i sonores, veus suaus i molletes: veus admonitòries que semblen l'oracle de Delfos i veus tímides que s'emporta el ventijol (GISBERT 2017, 39).

BIBLIOGRAFIA

- BRYANT, Sara C. (1985): *Com explicar contes*. Barcelona: La llar del llibre.
- GISBERT, Francesc et al. (2017): *Escriu-me. L'art de narrar*. Alzira: Bromera.
- CARBONELL, Roberto G. (1981): *Todos pueden hablar bien*. Madrid: Edaf.
- MANGUEL, Alberto (2006): *Una historia de la lectura*. Toledo: Lumen.
- MIRA, Joan Francesc, <<https://cat.elpais.com/cat/2015/03/25>>, 04/04/2018.